

Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Unutmadık !

"Ve bize özgü bu,
Genç ölmek bize özgü,
Bize özgü, bir yer yatağında çenesi bağlı bir ihtiyar olmamak,
ölümüyle dostlarını rahatlatmamak...
Bize özgü yalnızca kemiklerin gömülmesi toprağa,
yalnızca etin çürümesi...
Ve bize özgü, hiç bir zaman silinmemek anılardan..."

ROBOSKİ

* Şiir Ahlatz'ya da kavayışın yapamı yören Tuba Elkan Dağı'ya atılır.

aydın

Sayı: 61 / Ocak 2022

...
... sönmüş bir yanardağ ağzı gibi
korkunçsun, kardeşim.

Bir değil, beş değil,
yüz milyonlarlasın maalesef
Koyun gibisin kardeşim,

....
Ve bu dünyada, bu zulüm
senin sayende.

Ve açsak, yorgunsak,
alkan içindeyse eğer
ve hâlâ şarabımızı vermek için
üzüm gibi eziliyorsak
kabahat senin,

— demeğe de dilim varmıyor ama —
kabahatın çoğu senin, canım kardeşim!"

Başka Bir Dünya Mümkün!

Firdes Can

Burjuvazi ile işçi sınıfı karşıt uzlaşmaz iki sınıftır. Sermaye ile emek arasındaki uzlaşmaz çelişki derinleştikçe ve emek gücünün sahibi işçi sınıfı bundan huzursuz oldukça, devlet herkesin devleti olduğu imajını daha da kaybeder.

sf 2'de

Yeni Asgari Ücret: Kızgın Tavada Bir Damla Su!

2022 yılı asgari ücreti sendikaların konu mankeni olduğu Asgari Ücret Tespit Komisyonu'na 4253 TL olarak açıklandı. Asgari ücrette %50 oranında bir artış yapıldı. Bu oran son yirmi yılda asgari ücrete yapılan artışın en yükseğini oluşturuyor. Ucuz krediler, dolara endeksli ödemeler, vergi iadeleri ve aflarıyla

sermayeyi destekleyen devlet, yeni asgari ücret belirlemesiyle sermayeyi desteklemeyi de unutmadı. Asgari ücretin brüt tutarı kadar bir miktar tüm çalışanlar için vergi matrahının dışına çıkarıldı. Böylece sermaye önemli bir vergi ödemesinden de muaf tutuldu.

Usta demagog Erdoğan asgari ücretteki bu artışı, çalışanları enflasyona ezdirmeyeceğiz sloganıyla müjdeledi. Bu demagojinin zemini TÜİK'in düşük enflasyon açıklamalarıyla yaratıldı. Enflasyon rakamlarla oynanarak %21,3 düşürüldü. Gerçekte ise Aralık ayı enflasyonu bağımsız kaynaklara göre %58'di.

sf 3'de

1.sayfadan devam

Başka Bir Dünya Mümkün!

Biz biliriz ki devlet sınıftan bağımsız değil ve her devlet bir sınıfın çıkarlarını savunan bir üst örgütlenmedir.

Kapitalist devlette burjuvazinin üst organizasyonu olarak tezahür etmiştir. Ama yüz yıllardır varlığını tüm sınıfların ortak çıkarı gibi anlatmak ve kitleleri buna inandırmak zorundadır, bunun için uğraşır elindeki bütün propaganda aygıtları ile. Ama işte kriz dönemleri bu maske biraz daha düşer ve devletler asıl yüzlerini göstermeye başlar, krizde önceliklendirilen sermayedir. Fedakârlık istenen, milli duyguları kabartılarak mücadeleye çağrılan ise halktır, işçi sınıfıdır. Bu istisnasız her ülkede böyledir.

Ülkedeki işçi sınıfının bilinç düzeyi, örgütlülüğü, mücadele gücüne bağlı olarak da bu, ya baskı ya da ikna ile kabul ettirilmeye çalışılır.

Türkiye'nin bugününe bakınca, benzer bir tespiti yapmak gerçeğe uygun düşmektedir. "Kutsal" ve "dokunulmaz devlet" imajının diri tutulması için her araç kullanılıyor.

Kapitalist devletin korunması toplumsal bir amaç olarak gösterilerek, bunun için her türlü fedakârlığın gerekli olduğu propaganda ediliyor.

Halktan sürekli açlığa, sefalete, insan onurunu ayaklar altına alan bir yaşama katlanmaları isteniyor. Verilen kırıntılar ise bir lütufmuş gibi sunuluyor.

Bunu gören ve az da olsa sesini çıkarabilecek kesimler ise çoğu zaman muhalefetin de desteği ile korkutulup sindirilmeye çalışılıyor.

"Asgari ücret kaç lira olacak? Yeni zamlarla kaç ekmek daha fazla alabileceğiz? Kaç gün fazladan karnımız doyacak?" dışında bir hayal tezahür edemez hale getirilen kitlelere, yaşamak denen şeyin ölmek olduğu kanıksatılıyor. Türkiye son yıllarda kapitalist krizi, kendi siyasal krizi ile birleştirerek daha yakıcı ve derinden hissediyor. TL'nin değeri düşüyor, meta fiyatları artıyor, üretim düşüyor. Peki bunların hiçbiri olmasaydı ve yine asgari ücret konuşuyor olsaydık her yıl olduğu gibi ne olacaktı? Asgari ücretin ortalama ücrete dönüştüğü bir ülkede asgari ücretle yaşamak ertesi güne çıkmaktır. Barınmak ve karnını doyurmak dışında insani ihtiyaç olan birçok kalem bu hesapta yoktur. İşçi ancak hayatta kalır, karnını doyurur. Liberal ekonomi bundan fazlasını vaat edemez işçiye. Bugün yaşadığımız durumda bunu dahi vaat edemiyor ve emekçileri açlığa mahkûm ediyor. Ama kötünün iyisini değil, kırıntılardan biraz daha fazla pay değil istediğimiz. İnsanca yaşayabileceğimiz, zenginlerin emeğimiz üzerinden zenginleşmediği, emek sömürsünün olmadığı, çalışanın nasıl barınacağını, ne yiyeceğini, nasıl okuyacağını düşünmek zorunda kalmadığı, eşitliğin lafta değil gerçekten gerçekleştiği bir dünyayı hayal edip mücadele etmediğimiz sürece bu düzen çarkları bizleri ezmeye devam edecek biraz fazla ya da biraz az.

Z Kuşağı Üzerine

Nazım Kaldırım

Sokakta canlı yayın yapan bir video izliyorum. Sinir katsayımı yükseltmek için elimden geleni yapıyorum yani. İnsanların yakınmalarına bile ipotek koyan devlet yetkilileri yetmiyormuş gibi, bir de çanağın en dibini yalayanların ipotekleriyle karşılaşılıyor insanlar!

Öğrenci olduğunu sandığım biri, ikircimli tavırlarla yurt ve ev kiralılarının çok yüksek olduğunu söyler söylemez, kırk yaşlarında ukala biri devreye giriyor. "Ne pahalısı yahu? Siz daha önceleri neler yaşadığınızı biliyor musunuz? Bu ülkede para kazanmak bile yasaktı önceden. Şimdi akıllı olan para kazanıyor, en azından. Akıllı olmayanlar kazanamıyorsa devletin ne suçu var?" diyor.

O sırada kendine güveni olan bir genç "hoop hop, sen bizim neler çektiğimizi biliyor musun? Ne kızılıyorsun doğruları söyleyene" deyince; "sen ne karşıyorsun? Ben gerçekleri anlatıyorum. Sen araya girip provakatörlük yapma" diyor; asıl araya girerek canlı yayını provakendisi olduğunu gizleyerek! Kendinden emin olan genç üsteleyince, aba altından sopa göstererek, "sizin gibiler bu ülkenin bölünmesine neden olacak" diyor!

Daha sonra başka bir genç, "benim babam kazandığı paranın hepsini bana verse yetmiyor. Babamın ve benim param olmadığı için, okula gitmeyeyim mi deyince; cebinden kalınca bir cüzdan çıkarıp, içindeki destelenmiş, daha fazlası dolar olan paralarını göstererek "Senin babamda ADAM olaydı da bugünler için para kazanaydı" diyor. Çocukların yüzleri allak bullak olmuş bir şekilde, "nasıl kazandın bu paraları" dediklerinde, "hepsinde alinterim var" diyor.! "Madem o kadar seviyorsun ülkeni, o zaman neden yabancı para taşıyorsun" denilince de; biraz hiddetlenerek, "bu ülkede özgürlük var, uluslararası insan hakları var, istediğimi yaparım, kime ne" diyor!

Z kuşağı, Z kuşağı diye göklere çıkarıyoruz, bu gelişmelerin hepsine karşı çıkan bir gençlik geliyor diyoruz, hatta tüm cesurluklarını göze alarak "oy moy yok" gibi paylaşımlarda bulunuyorlar diyoruz ya; durum hiç de öyle değil!

Elbette gençlerin kafaları bugünlerin zırvallıklarını kabullenmiyor! Elbette bizim ulaşmak için çok uğraştığımız bilgilere kolayca ulaşabiliyor. Bilgiye ulaşınca algılamakta kolay oluyor elbette. Bilgiyi yasaklamak ise çok zor, o da tamam. Ama bir eksik var bu işte. Eksik ise örgütsüzlük. Öyle olunca güven yok. Tek başına güven sergilemek ise kabadayılık, o da paralılarda var bugünlerde!

Her şey iyi güzel de, Z kuşağında devrimci ruh gelişmedi henüz. Belki de suçun büyüğü bizde! Çıkamadık, bir türlü kendi çöplüklerimizin dışına! Onun için, burjuvazinin iktidarının yaptıklarına bir şekilde karşı geliyorlar ama burjuva muhalefetinin söylemlerinden etkilenip, onların sınırları dışına çıkmayı akıl edemiyorlar. Kaçak güreşiyorlar yani. Memnuniyetsizliklerini belirtiyorlar ama bunları biriktiremiyorlar bir yerlerde. Anlık-günlük pasif direnişlerle geçiştiriyorlar işi. "Hele bir seçim gelsin başınıza neler geleceğini göreceksiniz" demeye vardırıyorlar işi; tam da burjuva muhalefetin önerdiği gibi!

Ne kendi güçlerine güveniyorlar, ne de farkındalar güçlerinin! Birilerini ardına takma yerine, takılıyorlar birilerinin ardına şimdilik! Bunun uzun veya kısa sürmesi, burjuvazinin iktidarının da, muhalefetinin de kararlar bağlayacağı günlerin gelmesini, uzaltıp kısaltacaktır!

Bir örnekle bitireyim: O cebi para dolu zorba, benim gençlik yıllarımda babama hakaret ederek, "senin baban da ADAM olsaydı da para kazansaydı" dese; içerden hiç çıkamayacağımı bilsem bile, burnunun üzerine bir yumruk atıp, cüzdanındaki paraları lime lime ederek sokağa savurdum. Benim bu hareketimi yapacak çok insan olduğu için de, bu ukalılığı kimse yapmaya cesaret edemezdi! Çünkü beğenmeseniz de bir örgütüm vardı arkamda hissettiğim! Onun için biliyordum yakınına hakaret edildiğinde verdiğim tepkinin cezasının az olacağını, hatta hiç olmayacağını...!

Tarım ve Gıda

Ender Aztopal

Kapitalist sistemde hiçbir şeyin yerlisi yabancı olmadığı gibi, tarımında da olmuyor. Muhalefetin yerli işletmeler için ses yükseltip, iktidarın suskun kaldığına bakmayın; sızlananlar hep küçük işletmeler. Büyük işletmelerin üretimi burada yapmakla, başka bir yerde üretileni satın almaları arasında hiçbir kayıplar yok! Nerede ucuz üretip, çok kâr ediyorsa onlar için işin iyisi o! Büyük işletmelerin sızlanmamalarının nedeni de bu! Bu ülke topraklarında üretilen buğdaydan % 20 kâr eden bir işletme, başka ülkelerde üretileni depolayıp %21 bile kâr edebiliyorsa, ikincisini seçer!

Bugün tarımdaki sıkışıklığın asıl nedeni, kırsaldan nüfusun çekilip, metropol varoşlarındaki yoksulluğa dümen kırmaları, köylerdeki yaşam koşullarının yetersizliği ve bireysel işletmelerin ürünlerinin değersizleştirildiğindendir! Asıl amaç ise, insanları işçi simsarları elinde köleler haline getirmek içindir! Büyük burjuvaziye yedek güç lazım; o da işsizler ordusu. İşsizler olacak ki, işçiler kafalarını kaldırmassınlar. Böylece üretici olma yerine tüketici olsunlar ki, kırsalın da, kentin de asıl sahibi büyük işletmeler olsun!

Önceden bu gıda sıkışıklığı neden bu kadar değildi? Çünkü, kırsalda en azından kendi gereksinimlerini üreten küçük köylülük vardı da ondan. Şimdi insanlar, alışık olmadıkları bir şekilde meyve ve sebzeyi pazardan almak zorunda kalıyor. Bu da, küçük aile işletmeciliğinin ve kendine yetecek toprak sahiplerinin yok oluşundan kaynaklı. Baba ve analarımıza, pazarlardan lahana alacağımızı söylesek, “de git ordan” derlerdi. Yeşil soğanın bağ bağ satılıp alındığını kaç ana görebildi? Hamsinin yanına mısır ununu satın almak kimsenin aklına gelmezdi önceleri. Kuymak yapmakla övünenlerin mısır ununu nereden aldığını bilen var mı?

Bu bir devlet politikası aslında. Az çalışarak rahat yaşayacaksınız diye, insanlar yerinden yurdundan koparılıyor; bir daha geri dönmüyor gidenler. Hal böyle olunca, önceleri büyük sermaye iş yerine koymadığı tarımsal gıdaların üretiminden, mamul hale getirilmesine kadar, her şeyi ele alıyor. Nasılsa müşteri çoğalmış, herkes muhtaç olmuş! Kendi ürettiklerini zevkle yiyebilenlerin alıcı duruma düşmesi, gıda ticareti yapanları en şanslı duruma getiriyor! Gıdaya ulaşamama korkusu ise tamamen köleleştiriyor insanları!

Köylerde yaşayanlar bile topraklarında mülteci artık. Ekmeği fırından almaya alışınca, nostaljik oldu kuzine sobalar. Sac ekmeği özleniyor hala ama yapılacak ekmeğin astarı yüzünden pahalı! Yemediğimizi, birbirimize attığımız tögellerin kilosunu on liraya alamıyoruz artık!

Sivas'ta patetes tarlalarının hasadından sonra yüzlerce insanın tarlalara koşup, toprağı yeniden kazarak kalanları toplayan insanları haberleştiriyor medya organları. Ekonomik değeri yüksek olan fındığın başağını biliyorduk ama patates gibi bir çok ürünün de başağına başladı, karınlarını doyuramayan insanlar!

Toprak yalnızca büyük işletmelere kaldı. Devletin dediğimiz topraklar da onlara satılıyor, haraç mezat! Yerlisi yabancı gözetilmeden elden çıkarılıyor topraklar. Bir parçacık toprak bile kalmasın kimsenin elinde istiyorlar. Kalmasın ki, iş bulan aza kanat etsin, bulamayan ya boş tarlalarda karnını doyurmaya çalışsın, ya da dilensin!

Geliştikçe geliyor ülke kapitalizmi. Geliştikçe insanların büyük çoğunluğu bir kat daha yoksullaşıyor ülke insanı da, asıl nemalar kalıyor en büyük azınlıklara! İşte onun için birlikte savaşıma gereksinim var; onun için İşçi Sınıfı saflarında olmakta yarar var! Nasılsa en sonunda en büyükler dışında herkes bir gün işçi sınıfı saflarına katılacaklar! Bu da büyük burjuvaziye, bugünlük kârlı bir alan yaratıyor belki ama oluşturdukları bu çoğunluk kabusları olacak, bir araya gelip örgütlendiğimizde!

Yeni Asgari Ücret ...

Yani TUIK'in açıkladığı enflasyonun iki katından fazlaydı, ve Erdoğan'ın açıkladığı %50 oranının üstündeydi. Üstelik işçi ve emekçilerin zorunlu ihtiyaçları, yiyecek, giyecek, barınma, ısınma giderlerindeki enflasyon %100'ü aşmıştı. Buna rağmen %50'lik artış işçilere bir müjde olarak sunuldu.

Gerek TL'nin değerinde dolara endeksli yaşayan, doların ani yükselişi ve ardından yaşanan spekülasyon ani düşüşü hesaba katılmadan, %17'lik düşüş, gerekse zorunlu ihtiyaç maddelerinde yaşanan yükselişler hesaba katıldığında Aralık ayında enflasyonunun %15'in altında olmayacağı öngörülüyor. Yeni yılda yağmur gibi gelecek olan zamlar, vergi ve harçlar, özellikle, enerji fiyatlarına gelecek olan yüksek zamlar dikkate alındığında Ocak'ta da enflasyonun en az Aralık ayı oranında artacağı açıktır. Bu iki veri asgari ücretin henüz işçinin eline geçmeden en iyi tahminle %30'u aşan bir bölümünün eriyeceğini gösteriyor.

2022 Yılı enflasyonunun dünyadaki, yüksek enflasyon dalgası, bunun Türkiye'ye artarak yansması, TL değerindeki düşüş, özellikle tarımsal ürünlerdeki hiper enflasyon beklentisi hesaba katıldığında asgari ücrete yapılan %50'lik artış yılın ilk üç ayında eriyecektir. Yani asgari ücrete yapılan %50'lik artış kızgın tavaya düşen bir su damlasının ani buharlaşması gibi daha işçinin eline geçmeden buharlaşmıştır.

İster düşük isterse hiper olsun Enflasyon, işçi ve emekçilerin, alın teriyle geçinenlerin yoksullaşmasıdır. Enflasyon oranı ve hızı ne kadar yüksekse işçi ve emekçiler o oran ve hızda yoksullaşırlar. Patronlar, kapitalistler içinse enflasyon zenginleşme aracıdır. İşçinin emekçinin el konulan emeğinden sonra emek gücünün de artan bir miktarına el konulmasıdır. Yani fabrikada, işyerinde soyulan işçinin fabrika dışında bir kez daha soyulmasıdır.

Kapitalistler enflasyonun etkilerini karşı hamlelerle ortadan kaldırma olanaklarına sahiptir. Devlet bir dizi önlemlerle (kur garantisi, vergi muafiyeti, prim desteği vb.) onları korur. Ayrıca her işveren enflasyonu kendi ürettiği metallerin fiyatlarını yükselterek, işçi ve emekçilerin sırtına yıkmaya olanağına sahiptir. Ancak işçiler ücretlerini, işgücünün değerini, enflasyona karşı korumak ve ücretlerini artırmak için tek bir olanağına sahiptir, örgütlenmek ve mücadele etmek. İşsizliğin, işten atılmaların daha da artacağı, ücretlerin hiper enflasyon karşısında gün be gün eriyeceği bugünkü koşullarda örgütlü mücadelenin önemi bin kat daha artmaktadır. Nasıl ki, asgari ücretin işçilerin lehine belirlenmesi için grev haklı toplu sözleşme zorunluysa, ücretlerin enflasyon karşısında erimemesi için de enflasyon artış oranını, her ay ücretlere yansıtacak bir mücadele gereklidir. Bunun yolu da birleşmek, örgütlenmek ve mücadeledir. Yoksulluk, geleceksizlik kader değildir! İşçi sınıfı kendine dayatılan “kadere” teslim olmamak için kendi kaderini bilinç ve örgütle kendi ellerine almalıdır.

Dev Turizm-İş 4. Kongresi'nde İşbaşı Gazetesi Adına Yapılan Konuşma

Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve emekçi yığınlarından ortak bir ses yükselmektedir: "Fakire ekmek yoksa, zengine de huzur yok." Milyonlarca insan Hindistan'dan İspanya'ya ABD'den Japonya'ya işte bu sloganı bayraklarına yazıyor. Kapitalizm tarihinin en büyük krizlerinden birini yaşamakta ve bu kriz her geçen gün hayatı yaratanların, yani işçi sınıfının omuzlarına daha çok yüklenmektedir. Patronlar en fazla kardan zarar ederken bizler açlığa ve yoksulluğa sürüklenmekteyiz.

Ülkemiz söz konusu olduğunda bu krizin Türkiye işçi sınıfına maliyetinin daha ağır ödetildiğini görmekteyiz. Mevcut iktidarın anlamsız ve bir o kadar basiretsiz ülke yönetimi mevcut krizi daha da derinleştirmiştir. Enflasyon altında gün be gün eziliyoruz. Devletin açıkladığı enflasyon rakamları gerçek enflasyon rakamlarının kat kat altında. Asgari ücreti attırmakla övünenler bir yana dursun, her geçen gün alım gücümüz daha da zayıflıyor; yaşıyor, görüyoruz.

Yedek işçi ordusu, işsiz sınıf kardeşlerimizin sayısı her gün artıyor. Gündelikçi-kiralık işçi oranları hiç olmadığı kadar artmış durumda. Son dönemlerde patronlar hizmet sektöründe maaşlı işçi alımı yapmak yerine gündelikçi-kiralık işçi alımı yapmakta, bu durum patronların yüzbinlerce insanı sendikasız, güvencesiz ve daha büyük bir sömürü altında çalıştırdığı anlamına geliyor. Patronlar kendi krizlerinin faturasını her zaman olduğu gibi işçi-emekçi yığınlara ödetmeye çalışıyorlar. Onların refahı bizim yoksulluğumuza dayanmakta, onların eğlencesi kederimiz sayesinde.

Bunca saydığımız şeye rağmen çözüm yine bizim ellerimizde. Mücadelenin safaları bellidir: bizim emeğimizle zengin olan bir avuç patron ve hayatı yaratan, sayısı milyonlar olan bizler.

Bu açlık ve korku düzenini yalnızca işçi sınıfı örgütlü mücadelesiyle, politik gücüyle yıkıp insanlığın düzenini kurabilir.

Gazetemiz adına yeni örgütlenme döneminde başta sendikanız olmak üzere tüm işçi sınıfı örgütlerine başarılar dilerim.

Hepimize kolay gelsin.
Birleş, örgütlen, özgürleş.
Teşekkürler.

Sağlık Emekçileri İş Bıraktı

Yaklaşık iki yıldır devam eden pandemi sürecini, dünyada ve Türkiye'de sağlık çalışanları çok ağır bedeller ödeyerek sürdürüyor. Bu süreçte kimileri yaşamını kaybederken, bir çoğu halen devam eden pandemi de, olumsuz çalışma koşullarına zorlanıyor. Bakanlığın bu duruma tepkisiz kalmasını, emekçiler her durumda protesto ederek, haklı taleplerini dile getirdiler. Hükümet çıkardığı torba yasa ile, Pratisyen hekimlere 2 bin 500, uzman hekim ve diş hekimlerine 5 bin lira zam yapıldığını duyurdu.

Hastanelerde hekimlerden başka kimse çalışmıyormuş gibi gören bakanlık bir

çok çalışanı yok sayarak, aslında sağlık emekçileri ordusunu bölme, mücadeleyi zayıflatma hedefiyle bir hamle yapmış oldu. Çıkartılan bu ayrımcı yasaya tüm sağlık emekçileri tepki göstererek bir çok ilde iş bırakma kararı aldı. Özellikle büyük şehirlerde protesto ve yürüyüşler de katılımların yüksek olduğu, ve halk desteğinin bir çok ilde yoğun olduğu görüldü. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesinde eyleme katılan emekçiler adına bir açıklama yapan SES işyeri temsilcisi Aydın Erol, "Biz sağlık emekçileri olarak, yıllardır ekip içerisinde sağlık hizmeti veren temizlik görevlisinden hasta bakıcısına, teknisyeninden laborantına, hemşiresine ve hekimine kadar sistemin bütün açıklarını kapattık. İktidarın dikkatini çekmek istiyoruz, yeter artık diyoruz."

KESK İzmir

İzmir Cumhuriyet alanında toplanan emekçiler, oluşturdukları kortejle Gündoğdu meydanına yürüdüler. Yürüyüşte "Geçinemiyoruz" "Emekten yana bütçe, insanca bir yaşam" dövizleri taşıyan binlerce emekçi Gündoğdu meydanını doldurarak, Kamu emekçilerine yönelik uygulanan vergi adaletsizliğine son verilmesini, 3600 ek gösterge ile ilgili düzenlemenin derhal hayata geçirilmesini, kamudan ihraç edilenlerin görevlerine iade edilmesini ve insanca yaşayabilecek bir gelir güvencesi verilmesini talep ettiler. Bir çok sendika ve partinin katılım

gösterdiği miting de bir açıklama yapan, KESK Genel Eş Başkanı Mehmet Bozgeyik "Bizler her geçen gün biraz daha yoksullaşırken, onlar açlıkla sınandığımızı, bu yüzden sabretmemizi sağlık veriyorlar. Onlar sırça saraylarda şatafat içinde yaşarlarken, bizden şükretmemizi istiyorlar. Ülkemizde inşa etmeye çalıştıkları tek adam rejimi ve otoriter politikalarla, açık faşizmle gözümüzü korkutmak, sokağa çıkamaz hale getirmek istiyorlar ve iktidarlarının ömrünü uzatmaya çalışıyorlar. Ama tüm çabaları nafile, ömürleri çok yakında bitecek ve biz kazanacağız" dedi.

DİSK Enerji -Sen

Yapılan TİS süreçlerinde düşük oranda yapılan zamlardan sonra, bir çok işyerinde çalışan işçilerin maaşları, asgari ücrette yapılan son zamdan sonra asgari ücret altında kalmış oldu. Enerji - Sen sendikasında örgütlü olan işçiler, tüm çalışanların maaşlarına 1425 lira zam talebinde bulundular. Taleplerini örgütlü oldukları işyerlerine bir dilekçeyle bildiren işçiler; İşletmenizde uygulanan ücret politikası her ne kadar bir toplu iş sözleşmesi düzeneği olsa bile ülkenin içerisinde bulun-

duğu ekonomik koşulların zorlaşması, enflasyonun hızla yükselmesinden kaynaklı enerji işçilerinin ücretleri her geçen gün erimekte ve büyük bir ekonomik kriz ile karşı karşıya kalmaktadır. Geçinmek için emek gücünden başka satacak hiçbir şeyi olmayan enerji işçilerinin insanca yaşayabilmesi için ücret politikalarının güncellenmesi, bünyenizde bulunan her bir enerji işçisine seyyanen telafi zammı olarak 1425 TL zam talep ediyoruz.

MESS'e karşı İşçiler Eylemde

Metal sektöründe devam eden toplu sözleşme sürecinde, MESS'in metal sektöründe çalışan işçilere yüzde 12'lik ücret artışı dayatması tüm fabrikalarda işçilerin eylemleriyle protesto ediliyor. Özellikle metal sektörünün dev kuruluşları olan Arçelik, Ford, Tofaş ve Bosch fabrikalarının birçoğunda mesai ye kalma iptal edilmiş durumda. Eylemler iş

yavaşlatma ve fabrika içinde protesto yürüyüşleriyle devam ederken son olarak Türk Metal Sendikasında örgütlü olan metal işçileri, Bursa da yaptıkları mitingle MESS'e uyarılarını dile getirdiler.

Binlerce işçinin katılımıyla gerçekleşen mitingde işçiler adına açıklama yapan Türk Metal sendikası Emek şube başkanı Nizamettin Bilik “ Herkesin salgından korkup evine ka-

pandığı günlerde, ölüme meydan okuyarak çalıştık. Çalışırken sırtımızı sıvazlayan, masada bizi tanımazdan gelenlere sesimizi duyurmak için buradayız. Salgına bile meydan okuyup, durmadan dinlenmeden üretenler, ölümüne çalışanlar kazanacak. Biz kazanacağız. O taslak bizim onurumuzdur, onurumuzu çiğnetmeyiz. Şimdi herkes bilsin ki biz masaya oturup müzakere etmesini de, alana çıkıp kora kor mücadele etmesini de iyi biliriz” dedi.

Burhaniye Mitingi

Körfez bölgesi emekçileri, tüm devrimcileri ve demokratları, siyasal partiler, sendikaları ve diğer kitle örgütleri 20 Kasım'da “PAHALILIK VE İŞSİZLİĞE HAYIR!” belgisiyle kitlesel bir eylem gerçekleştirdiler.

Tüm örgütler, pankartları, flamaları, özgün sloganlarını ve ortak sloganları haykırarak alana girdiler. Uzun süredir ilk kez bu ölçekte (yıllar önceki 1 Mayıs eylemleri gibi) kitlesel, disiplinli, örgütlü ve coşkulu; yine ilk kez genciyle, yaşlısıyla, kadını ve erkeğiyle, emekçisi aydınıyla birlikte bir eylem, meydanı şenlendirdi.

Eylemi sunan arkadaşın gür sesi, mükemmel ses düzeni, sahnede özgün devrimci türküler, daha önceki ruhsuz-reformist sloganların yerini alan coşku verici devrimci sloganlar, okunan şiirler ve özellikle kitlesellik coşku ve heyecanı daha da yükseltti.

Ve bütün bunlar, yönetimin, ilk toplanma yerini ve meydana yürüyüşü ‘pandemi’ gerekçe gösterilerek engellemesine karşın başarıldı. Yaklaşık on gündür, pazar yerlerinde, meydanlarda, sahilin kalabalık bölgelerinde masalar kurulup ajitasyon eşliğinde kitlesel el ilanları ve bildiri dağıtılması da bu eyleme önemli ölçüde katkı yaptı.

Daha önce ortak sloganlar arasında yer almayan ve atılmayan sloganlar, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!, Susma, Sustukça Yeni Zamlar Gelecek!, Birleşe Birleşe Kazanacağız!, Faşizme Karşı Tek Yol Devrim!eyleme damga vurdu:

Çaresizlik ve korku atmosferinin dağılmakta ve moral üstünlüğün yavaş yavaş demokrasi ve devrim güçlerine geçmekte olduğu görülüyor.

Dün İzmir’de olduğu ve yarın Kartal’da olacağı gibi meydanları hıncahınç doldurup güzelleştirelim ki Şair Fazıl Hüsni Dağlarca’nın dediği gibi;

“Korku girsin karanlıkta çalanların yüreğine.

Geleni de Biliyoruz! Gelmekte Olanı da!

Melis Akın

Siyaseti hükümete kilitlemek; buzdağının altını görme cesaretinden yoksunluğun, işgöremezliğin, sisteme mahkumiyetin, işçi, emekçi ve ezilenlere yabancılaşmanın ve hatta toplumsal haykırışları bastırmanın bir aracıdır.

Titrek siyaset, kapitalizmde düzen içi muhalefetin sol hastalığıdır. Kemalizm’den başlayarak kimi sosyalist-devrimci parti ve hareketleri de bünyesine alır ve içten içe kemirir. Demokrasi, eşitlik, insanca yaşam gibi geniş yelpazeli kavramları sahte umutların nesnesi haline getirmek, sistemde kalmanın ve burjuva devlet aparatının bekası için vazgeçilmez enstrümanlardır.

İşçi sınıfı ve emekçiler açısından, bu coğrafyanın geçmiş tarihsel süreci, yaşamı ve yaşam hakkını önceleyen bir niteliğe hiçbir zaman bürünmemiştir. Bu durum kapitalizmin doğasıdır ve iktidarlar o yüzdendir ki bir sınıfın çıkarlarını önceler ve onu temsil eder. İşçi sınıfı ve emekçiler, yoksullar ve ezilenler için yaşam ve yaşam hakkı lütfedilen kadardır. Emeğiyle yükselttiği gücü sermayenin dişlileri arasında un ufak edilen de yine onlardır.

Ayrımsız her iktidar döneminde ekonomi yöneticilerinin gözleri ışıltı ışıltıdır. Asgari ücret, enflasyon oranları, ek göstergeler, sendikal talepler-ki bu talepler de işçilerin talebinden bağımsız rakamlandırılır- havada uçuşur, tüm umut balonları işçi ve emekçilerin aleyhine söner. Sermayedarların içleri kıpır kıpır olur ve ferahlarlar. Hoyratça işçi ve emekçiye, ne yiyebileceği, nasıl tasarruf yapabileceği anlatılır.

Geçmişten bugüne istatistiklere konu olan ya da olmayan nice iş cinayetleri, kadın cinayetleri olmamış mıdır? Ya da engellenmesi için ne yapılmıştır? Geleceksizliğe hapsedilen gençler, eğitim, sağlık vs. tüm kurumlardaki işleyiş toplumsal ihtiyacı ne oranda karşılamıştır? Hangi iktidar da adalet kavramını tartışma konusu olmamıştır? Hangi iktidar da siyasi tutsak olarak toplumun ses veren kesimleri alıkonulmamıştır? Cinsiyetinden, kimliğinden dolayı zulüm görmeyen bir kişi ya da halklar olmamış mıdır? Ulusal mücadelelerle açık savaş yürütülmediği bir iktidar olmuş mudur? Kültür, sanat, edebiyatta hangi iktidar yozlaşma yerine üretkenliği desteklemiştir? Hangi iktidar da rüşvet, adam kayırma, dolandırıcılık, kolay para kazanmanın ve etik dışılığın cezası vardır? Ormanlar, nehirler, kısacası doğa hangi iktidar da talan edilmemiştir? Hangi iktidar da işçi sınıfı, emekçi ve yoksullar “oh be! yaşamak ne güzel” diyerek bir nefes almıştır? İktidarlar açısından tek fark pervasızlığın düzeyidir.

Gelmekte olan da sığ bir yerden bakarsak eğer, göstermelik bir nefes aralığıdır. Gerçek olansa kırıntılarla yetinerek yaşamayı yeniden öğreneceğimiz bir düzenin devamı olacaktır.

Oysaki gücümüz; dünyayı isteyecek kadar büyüktür. Gelmekte olanı değil de geleceği istemek bizim elimizde. Görmek önemlidir elbet ama girişmek ve kazanmak için bilinçle, örgütlü bir mücadeleye gereksinim her iktidar döneminde olduğu gibi esastır.

Esas olan, hak ettiğimiz bir yaşam için vereceğimiz mücadele, yüzyılların yükünün altında ezilmekten daha zor olmayacaktır. Gelecek eninde sonunda ellerimizdedir. Elbette tarihin öznesi olursak. Bir gün mutlaka yaşanması bir dünya, yeni düzenimiz olacak. Kendi döngüsel çıkmazında kendini yeniden yeniden kurarak sahnede olan kapitalizmi tarihin çöplüğüne atma zamanı gelmiştir. İşçi sınıfının alnının terinden, nasırlaşmış ellerinden, üretimden gelen gücünden biliyoruz. Deneyimler derslerle doludur. Gelecek bizindir!

Aras Kargo İşçileri Önem Taşır

Celal Özkan

Celal Aras eski devrimci geleneklerle az çok tanışmış biri olduğu için yönetmeyi iyi biliyordu. İnsan ilişkileri ve algıyı Celal Aras ve Aras Kargo'nun üst yöneticileri iyi kullanıyorlardı. Özellikle de, yarıştıran taraf olmayı iyi beceriyorlardı. Bir rakip yaratıp, ondan üstün olmak için savaşmayı öneriyorlar, başarılı da oluyorlardı. Ama bu başarılar günü kurtarmalardan ileri gidemiyordu haliyle. Bilimsellikten uzak yarıştıran ve algı bir yere kadardı, belirli bir süre pirim yapıyordu, o kadar.

Ülke insanının sağ-solu da buna yatkın olunca, cüzi bir başlangıç sermayesi, devasa bir holding oluşturdu. Çünkü günün koşulları uygundu. Kargo ve lojistik yeni yeni palazlanıyor, gelmekte olan yeni dönemin fırsatlarından yararlanıyordu Aras Kargo ve diğerleri. Ve Celal Aras'ın kullanacağı büyük bir potansiyel de hazır. Özellikle yöneticilerin bir çoğu, iş bulamayan eski solculardan oluşuyordu! Onlar iş bulabilmenin zaaflarıyla, şirketi kendilerinin sanıyor, ona göre çalışıyorlardı. Sonuç olarak bu fedakarlıkların hiç bir işe yaramayacağını bilmeyenler neyse de, bilenler bile öyle davranıyorlardı!

Rakip belliydi... Yurtiçi Kargo! Onlardan daha büyük olmaya çalışıyordu, kuryesinden genel müdürüne kadar, herkes! Şirketin ne verdiği önemli değildi, şirketin Yurtiçi Kargo karşısında kazandığı ivme ve nam her şeyden önemliydi. Yeter ki edindiği yer itibarıyla, piyasada ikinci sırada algılanan Aras, birinciliğe layık görülsün!

Maaşlar dört-beş ay geriden alınmasına rağmen, rakip firmanın çalışanlarından daha az maaş almanın ne anlamı olabiliirdi, hedefi şaşırınlar için? Hele birinci sıra alınsın, o da olacaktı! Bu algıyla besliyordu, çoğunluğu eski solculardan oluşan yöneticiler ve aynı algıyla yanıltılıyordu tüm çalışanlar!

Genel yönetimin büyük bölümü eski solcu öğretmen ve milli eğitim müfettişlerinden oluşuyordu. Genel Müdürler de, daha sonraları değişiklikler olsa da öyleydi. Sözde solcuydu hepsi ama kendilerini birer Celal Aras müsveddesi olarak görüyorlardı. Bu bağınazlıkları zaman zaman şirkete devasa zararlar getir-se de vazgeçilmiyorlardı. Çünkü sistemi koruyorlardı. Binlerce kişinin maaşlarını aylarca geriden alması, bedava milyarlarca krediydi aslında. Zora düşünce kredi kullanmaya tevessül etmiyordu, şirket. Yöneticiler biraz ağlayıp sızlayarak, bir ay daha öteledi mi işçi ücretleri ve tedarikçi alacaklarını “aha sana devasa kredi!” hem de bedava!

İşte tam o sıralar bir müjde verdi üst yöneticiler. Müjde yayınlandı, şirketinin patronunun süslü imzası olan genelgeyle! “Amerika’dan CEO” transfer edilecek ve şirketin işleri çok güzel olacaktı! Yüklüce bir transfer ücretiyle, yerli genel müdürün aldığı maaşın beş katını alacak biri gelecekti şirketin başına! Bir kuryenin dört yılda alacağı maaşa bir ay çalışacak biri! Aynı zamanda Samsun Bölge Müdürlüğü’nde çalışanların tüm alacaklarını ödeyecek kadar transfer ücreti alacaktı yeni gelen!

Kuryeden, MHS’ye; şube müdüründen, bölge departman müdürlerine; bölge müdür yardımcılardan, bölge müdürlerine kadar herkes bununla övünmeye başlamışlardı. İş yoğunluğundan kafasını kaşımaya fırsat bulanlar, Yurtiçi Kargo’nun

CEO’sundan bizimkinin üç-dört kat daha fazla maaş aldığının güzellmelerini yapıyorlardı, birbirlerine! Bir de slogan bulunmuştu ki “Önem Taşır!” Önemi taşırken tüm aksaklıklara göğüs gerenler hiçe sayılarak, bir transfer yapılmıştı ki, o mutluluk yeter de artardı!

Ama olmadı. Transferin işçi yaşamına hiçbir katkısı olmadığı gibi, şirket için de bir hayrı olmadı. Çünkü işleyişin “altı kaval, üstü Şişhane” olmuştu. Yönetici belki işi biliyordu ama buralarda onun bildiği gibi yürümüyordu işler. Çünkü, baş profesyonel, altlar amatörlüğü bırakın, biattçı birer Celal Aras müsveddesiydi!

Şimdi falan bürokrat şu devasa ücretleri alıyor diye fevran ediliyor ya, onlar bizim halkımız için tırı-vırı şeyler. Onlar yöneticilerinin fazla para alışından şikayetçi olmayı bırakın, mutlu bile oluyorlar. Örgütsüz olunca böyle oluyor! Bir yakınıma bir bürokratin, bir firmadan dört yüz bin lira huzur hakkı aldığını söylediğimde; “ayda mı” diye sormuş, “yılda” deyince dudak bükümüştü! Oysa onun yıllık maaşı, o bürokratin aldığı-nın yüz otuz beşte biriydi!

Şimdi Aras Kargo’da işçiler örgütlendi. Kimin nereye nasıl atandığının onlar için hiç önemi yok artık. Sendikaları şu anda ülkemizde var olan bildik sendikalardan biri olsa da, kendilerini kendi yerine koyabiliyor işçiler! Ama kariyerleri göstermelik olan, yasal statüleri işçi statüsünde olan büro çalışanları bu histeriden hala kurtulamadılar. Örgütlü olup, kendileri olmayı düşünmeyip, örgütsüz birilerinin iki dudağı arasına saklanıyorlar hala!

Eskiden Aras Kargo önem taşıyordu, şimdi ise işçiler önem taşıyor... ileride ne kadar önem taşıdıklarını daha iyi belleyecekler mutlaka. Daha mücadeleli günler gelince, ne kadar önem taşıdıkları daha iyi anlaşılacak! Ama başlangıç yapmak, bir yerlerden başlamak önemli... eskimiş solcu yöneticilerinin bir dahli olmadan bu işi başarmaları çok daha önemli!

Gül, Düzenli İş Bulabilme Mücadelesini Sürdürüyor!

Celal Özkan

“Abi artık daha büyük işletmelerde çalışmayı düşünüyorum. Oraların daha düzenli olabileceği hesabını yaparak. Ama işin içine girince hiç de öyle değil. Üniversitenin yemek işlerini yapan bir firmaya başvurdum. Hem de araya torpil koyarak. Görüşmeye başlayınca işin rengi değişti. İşletmenin yetkilisi, ‘şöyle bir yerde oturup kalacağını düşünme. O zamanla olacak şey. Şimdi her işe koşacaksın. Yemekleri yetiştirme zorunluluğumuz var. Patates soyarken, soğana geçebilirsin. O bitmeden acil başka bir iş çıkınca oraya koşacaksın. Zaman bizim için çok önemli. Sabah yedide gelip akşam beşte paydos ediyoruz’ dedi. Servis bizim oraya gelmiyormuş. Sabahın yedisinde servis olsa bile bizim buradan oraya ulaşmak zor. Nasıl olacak diye sorduğumda, ‘bizim sorunumuz değil’ deyip elime başvuru belgelerini tutuşturdu. Bende alıp buruşturup attım” diyor Gül.

Ee, şimdi işsiz kaldın, ne olacak sorusuna ise “ Ben teksilciyim. Bu konuda da iyiyim. İlane başvurunca hemen iş buluyorum. Bu sıralar köle gibi çalışmayı göze alırsan hemen iş bulabilmen mümkün. Oradan sonra tekstil işine başvurdum. Baktığın zaman büyükçe bir işyeri. Onlarca, hatta yüzlerce makinası var. Ama bir bakıyorsun on bilemedin, yirmi makine çalışıyor. Sürekli işçi çalıştırma yerine gündelikçi çalıştırıyorlar. Şu anda tekstil işi genellikle gündelikçi. Onlar işin kolayını bulmuşlar. İşe başlıyorsun, önüne koyulan koşullar kafanı kaldırmadan, hatta tuvalete gitmeyi bile düşünemediğin koşullar. Bu şekilde çalışmayı kabul edenler var mı diyorsan, var! Bir kısmı zorunluluktan çalışıyor. Büyük şehirlerde iş bulmak kolay mı? Erkekler ise genellikle genç. Hem babasının eline bakmaktansa diye, hem de genellikle genç olmak üzere kadınlar çalışıyor, belki biriyle birliktelik kurarım diye çalışmayı göze alıyorlar!” diyor.

Neyse başladım işe. Çırak dikilecek ürünleri bırakıp gitmeye kalkışınca, ‘bunları açıp, ipleri temizlemeyince olmaz’ dedim. ‘Buranın kuralları böyle’ dedi. Ustabaşına seslenince, ‘ilk günden sorun yaratma’ dedi. Oysa bizim işte çıraklar, benim dediklerimi yapar ve dikilebilecek şekilde önümüze getirir, biz o işlerle uğraşmayız. Aradan biraz zaman geçince, çırak yanıma gelip, ‘yaptığın işleri sayman lazım, Meryem Hanım öyle diyor’ dedi. Makinelerin gürültüsü ve Ustabaşı Meryem’in bana uzaklığı nedeniyle, biraz yüksek sesle ‘Meryem Hanım, bunları saymaya gerek yok ki, yapılan işin metresinin hesabı yapılıncaya anlaşıldı zaten, hem sayılacaksa sizler sayın’ dedim. ‘Ne bağırıyorsun? Burada bağırma hakkı olan tek kişi benim. Bizim kurallarımız böyle, hem en az yüz adet iş çıkarman lazım’ dedi. ‘Bağırmıyorum, sesimi sana duyurmaya çalışıyorum. Yüzün altında olursa ne olur veya üstünde olursa’ dedim. ‘Üstünde olursa sorun yok ama altında olursa olmaz’ dedi. ‘Peki yüzün üstünde olursa ayrıca bir ödeme yapıyor musunuz?’ dedim. ‘Ne ödemesi’ dedi. ‘O zaman ben ne kadar çıkarsa o kadar yaparım’ deyip makineyi kapatıp tuvalete yönlendiğim de ‘hop nereye’ dedi. ‘Gördüğün gibi tuvalete gidiyorum, buraya mı yapayım’ deyince, ‘terbiyesiz’ dedi!

Bu sırada kendi kendimi tutuyorum. ‘Bırak Gül’ diyorum kendi kendime. ‘Bir yerde de uzun süreli çalış, onun bunun işine karışma. Bak arkadaki makineci işi yüze tamamlamak için tuvalete gitmeyip, kıvranıyor ama mutlu’ diyerek ya sabır diyorum ama çalışanlar benim işi ne zaman bırakacağım hak-

kında bahse girmeye başlamışlar bile.

Neyse yemek zamanı geliyor kimse yemekhaneye gelmiyor. Harıl harıl çalışıyorlar. Yemekhane sorumlusuyla merhabalaşıyoruz, o da özlemiş biriyle konuşmayı. Herkes yüz parça tamamlamanın peşinde. Hatta yüzü aşıp aferin almak isteyenler de var. Onun için yemek ve tuvaletten feragat ediyorlar. Burası büyük işletme sözde ama diğer yerlerde öğle arası kırk beş dakika burada, yarım saat! Ona da kulp buluyorlar, ses çıkaran yok nasılsa. Hergün, verilen zamanı tam olarak kullanıp, yemek zili çalınca makineyi kapatıyorum. Aslında istesem yüzün üzerine çıkarım ama çıkmıyor doksanlarda kalıyorum. Meryem’in tepkisini ise hiçe sayıyorum.

Yüz parça demek yüz adet pantolon yani. Herkes farklı yerlerini diktiği için bir kişi yüz parça çıkarınca üç kişi saate yüz adet pantolon diyor demek. Gündelikçi işçiye en fazla yüz elli lira, en az yüz lira veriyorlar. Hadi diyelim yüz elli lira olsun. On saat çalışıyoruz bin pantolon. Yani pantolonun işçi maliyeti elli kuruşa bile gelmiyor!

Ben bu hesaplardan da geçtim; herkes çalışıyor, kimseyle konuşamıyorsun. Sosyalleşmeye zamanın yok yani. Yemek arası kimse olmadığı için dışarı çıkıp gezinen bir ben varım. Kendi kendimle sosyalleşecek halim de yok!

Zamanla arkamdaki Alevi kökenli erkek makineciyle konuşmaya başladım. O da iş sırasında. Ona laf atıyorum, o cevap veriyor o kadar. ‘Senin de evine çarpı atıldı mı’ falan gibi şeyler!

Neyse hafta sonu patronun oğluna ‘sen benim hesabımı kes, işi bırakıyorum’ dediğimde, ‘Gül Abla, Meryem Hanım mı sorun? O bizim işlerimizi iyi yapıyor, ona aldırma. Öyle yapmasa işler yürümez. Devam et bence’ dedi. ‘Yok bee. Tek sorun Meryem olsa iş kolay. Onu umursamıyorum zaten. O bir şeyler söylüyor, ben yapacağımı yapıyorum. Asıl sorun baban. Bir kez yüzü gülmüyor. Sanki dövecekmiş gibi bakıyor insana. Düşman görüyor besbelli. Hadi onu da geçtik. Kimseyle bir araya gelip iki laf edemiyorum. Ben çatlarım böyle yerde. Makine değiliz, insanız. Sosyalleşmeye de ihtiyacımız var’ deyince; ‘sosyalleşme zaten’ dedi, işi bıraktım.

Daha sonra bir iş yerine daha girdim, ilk günden ayrıldım. Çünkü servis var diyorlardı, servis diğer işçileri aldı, beni bindirmediler. ‘Ben nasıl gideceğim’ deyince patronun oğlunun özel aracıyla gideceğim söylendi. Bizim tarafa giden az insan olduğu için ben dahil bir kaç kişiyi onlar bırakacaklarmış. ‘Olmaz öyle şey, bana yol paramı verin ben hallederim’ dedim; ‘sorumluluğun bize ait, özel araçla gidiyorsun daha ne’ dediler. Mahalleye gelip araçtan inince işi bıraktım, bir daha gitmedim.

Sorumluluğumu üstleniyorlarmış, siz kimsiniz yahu? Ben kendi sorumluluğumu alamayacaksam yaşamayayım daha iyi! Bu işverenlerin hepsi kendine yontuyor. Bizim günümüz ne zaman gelecek? Hiç umudum yok benim! Sizlerde umut var mı?” diyerek sözü atıyor orta yere!

“Umut var elbette. İşçi Sınıfı, yani sizler bir araya gelip örgütlenirseniz, sorunların büyük bölümü, mücadele edip kazanmaya başladığınız da sorunların tamamı çözülür,” yanıtına ise pek de inanmadan “O zaman bu sendikacılar ve işçileri örgütleyecek olanlar, her kimse, neredeler abi? Onlar işçiler gelip bizi bulsunlar istiyorlar galiba. Öyle olur mu? Onları bulanlara bile doğru dürüst, işçinin anlayacağı dilden bir şeyler söyleyemiyorlar ki. Tamam, bu işler çok zor belki ama işçilerin çoğunluğu haklarını bilmiyor, işçilerin sendikaları ve işçinin yanında olduğunu söyleyenlerin ise bundan hiç haberi yok” diyor!

Devrimci İşçinin Not Defteri -I- Sınıf Nedir?

‘Sınıflar, üretimin örgütlenmesinde aynı işlevi yerine getiren kişilerin bütünüdür’ der Marks, Lenin biraz daha açar : ‘Tarihsel olarak belirlenmiş bir üretim sistemi içindeki yerlerine, üretim araçları ile olan ilişkilerine (bu ilişkiler daha çok yasalarla saptanmış ve korunmuştur), toplum içindeki iş örgütlenmesinde oynadıkları rollere ve dolayısıyla sosyal zenginlikten paylarını almakta başvurdukları yollara ve elde ettikleri payın büyüklüğüne göre birbirinden ayrılan geniş insan topluluklarıdır.’

Sınıfların Doğuşu?

İlkel komünal toplumda üretici güçlerin gelişmesiyle iş bölümü ve artı ürün oluştu. Bunun sonucu olarak ortaya çıkan üretim araçlarının özel mülkiyeti, toplumda uzlaşmaz karşıt sınıfları oluşturdu.

Devletin Doğuşu?

Toplumun uzlaşmaz karşıt sınıflara bölünmesiyle ekonomik olarak da egemen olan sınıfın, sınıf egemenliği örgütü olarak Devlet ortaya çıktı.

Sınıf Savaşımı?

İlkel komünal toplumun dağılışı ve uzlaşmaz karşıt sınıfların ortaya çıkmasından bu yana tarih sınıf savaşımı tarihidir.

Emeğin Sömürüsüne Dayalı Kapitalist Toplumda Temel Sınıflar?

Temel sınıflar egemen üretim biçiminin varlığıyla doğrudan bağlı sınıflardır. Kapitalizmde bunlar Burjuvazi ve Proletaryadır. Burjuvazi üretim araçlarının sahibidir ve ücretli emeği sömürür. Proletarya ise üretim araçlarına sahip olmaması nedeniyle, yaşayabilmek için iş gücünü satmak zorunda olan sınıftır. Çağımızda proletarya tek tutarlı gerçekten devrimci sınıftır.

Ara Sınıflar?

Ara sınıflar egemen üretim biçimine doğrudan sahip olmayan sınıflardır. Kapitalist toplumda küçük burjuvazi böyle bir sınıftır. Küçük burjuvazi kendi üretim aracının sahibi olan kendi geçimini esas olarak kendi emeği ile karşılayan ve bu nitelikleriyle Proletarya ve Burjuvazi arasında yer alan ayrı bir sınıftır.

Kapitalizmde Sınıf Savaşımı?

Kapitalizmde emek ve sermaye arasında savaşım yürür. Bunun en net yansımasını proletarya ve burjuvazi arasındaki sınıf savaşımında bulur. Emeğin ve sermayenin çeşitli özelliklerini karışık olarak içinde barındıran küçük burjuvazi ise doğası gereği yalpalır. Kapitalizmde sınıf savaşımının altında yatan temel çelişki, üretimin toplumsal karakteri ile üretimin sonuçlarına el koymanın özel niteliği arasındaki çelişkidir. proletarya ise diktatörünü kurarak üretim araçlarının mülkiyetini toplumsallaştırmak ve merkezi planlama ile üretici güçlerin gelişmesinin önünü açarak sınıfsız topluma ulaşmak için savaşır.

Maraş'ı Unutmadık!

Yusuf Erdem

Ne zaman Maraş, Çorum, Sivas katliamlarını düşünsem aklıma hemen Aziz Nesin'in şu sözü gelir:

“Adam, bana: ‘-- Sen Alevi değilsin ki, sana ne oluyor?’ dedi.

Ben de ona: ‘-- Sen insan değilsin ki, sana ben ne anlatayım?’ dedim.”

Ve bir bacımızın eşine, “Beni sen öldür, onların eline bırakma.” diyen yürekleri kavuran yakarışı.

Peki, insan olmanın temel göstergesi nedir?

Hiç kimseye dininden, dilinden, mezhebinden, meşrebinden, renginden, milletinden ötürü düşmanlık gütmek. Sen ne kadar değerliysen, herkes de en az senin kadar değerlidir. Bu düşünce ve duygular; kar-

deşçe dayanışma ve halden bilme sadece ve sadece ezilenler, mazlum halklar arasında yeşerebilir ancak. Emekçi yığınların ve ezilen halkların en güvenilir evlatları devrimciler için ise Marks'ın dediği gibi “..insani olan hiçbir şey, bize yabancı değildir.”

Oysa ister dinci, ister ırkçı olsun, bir faşiste bunu anlatamazsınız ki! Ne bir avuç asalak burjuva hayduttan, ne bu sınıfın hizmetindeki devletten, politikacı, bürokrat, üniforma giydirilmiş faşistten, ne de kışkırtılmış faşist güruhtan en küçük insani bir tutum ve davranış bekleyemezsiniz. Ve faşizm; iç ve dış düşman yaratmadan, düşmanlık ve nefret ideolojisini yaygınlaştırmadan varlığını sürdüremez.

Maraş'ı Unutmayacağız!

Katilleri ve Arkasındaki Asıl Katilleri Asla Affetmeyeceğiz!

Turgutlu İşçi Birliği Meclisi Kuruldu

Manisa'nın Turgutlu ilçesinde İşçi ve Emekçi Birliği Meclisi kuruldu. İşçi ve Emekçi Birliği Meclisi, Turgutlu'da çalışan işçileri örgütlemek, sınıf önderleri yetiştirmek ve işçi sınıfını politik mücadeleye hazırlamak ve ortak bir zemin üzerinde birlikte işçi sorunlarına çözüm yolları aramak üzere kuruldu.

İşçi ve Emekçi Birliği Meclisi, geçen haftalarda Söz ve Eylem Dergisi'nden Münir Köymen'in konuşmacı olarak katıldığı “Asgari Ücret Nedir? Mücadele Yöntemleri Neler Olmalıdır?” başlığında bir panel düzenledi.

Geçen hafta da Turgutlu Belediye Başkanı Çetin AKIN ile Turgutlu Belediye Meclis salonunda bir araya gelindi. İşçi ve Emekçi Birliği Meclisi'nin yaptığı çalışmalar ve kuruluş amacıyla ilgili kısa bir açılış konuşmasının ardından meclis üyesi işçiler, Turgutlu Belediye Başkanından taleplerini dillendirdiler. Karşılık sohbet ve çözüm yolları arayışı şeklinde geçen toplantıda, Turgutlu Belediye Başkanı'na aşağıdaki talepler ile-

tildi;

1-İşe gitmek için servis bekleyen işçiler için, beklemenin yoğun olduğu mahallelerde yağmur ve soğuktan korunmak için kapalı duraklar yapılması ve sıcak ortam sağlanması.

2-İşçilerin yoğun olduğu semtlerde işçi kadınların çocuklarını bırakabileceği kreşler açılması.

3-Organize Sanayi Bölgesi'nde iş kazalarına acil müdahale edilebilmesi için sağlık istasyonları ve ambulans servisinin bulundurulması.

4-Belediyenin işçilere yönelik kültürel faaliyetlerinin artırılması.

5-Belediyede sendikası ve güvencesiz bir tek işçinin kalmaması.

6-Emeklilere yönelik daha ucuz faydalanabilecekleri sosyal alanlar oluşturulması.

7-Yaz aylarında tarım emekçilerinin göçleriyle birlikte sayısı artan emekçilerin sağlıklı barınma, yaşam alanlarının iyileştirilmesi.

8-İşçilerin dayanışma günü olan 1 Mayıs veya işçi önderlerinden Kemal Türkler gibi işçi önderlerinin isimlerinin belli yeşil alan veya caddelere verilmesi.

9-Belediyelere örgütlenme konusunda destek almak amacıyla gelen sendika temsilcilerinin İşçi ve Emekçi Birliği Meclisi'ne yönlendirilmesi.

10-29 Ocak 2022'de yapılması düşünülen İşçi ve Emekçi dayanışma gecesine ve ileride yapılacak olan etkinliklere, Belediye tarafından destek verilmesi.

İşbaşı